

VIRGINIA ANDREWS®

Een bliksemflits

 DE KERN

Proloog

Soms, vroeg in de avond, als de schaduwen zich verdiepten in de hoeken van de kamers in het grote huis van grootma Hudson, hoorde ik een zacht gefluister. Ik hoorde het niet toen ik er pas kwam, maar ik hoorde het nu steeds vaker. Het gefluister klonk als stemmen die me waarschuwden, maar waarvoor, vroeg ik me af. Waarvóór?

In Washington D.C. had mama me eindelijk de waarheid verteld over mijn geboorte: mijn echte moeder was een rijke blanke vrouw die op de universiteit zwanger van me was geworden. Haar toenmalige vriend was een zwarte jongen, Larry Ward genaamd, en toen ik geboren was had de vader van mijn natuurlijke moeder geregeld dat ik bij Ken en Latisha Arnold kwam te wonen. Ken was er goed voor betaald. Ik groeide op in de overtuiging dat Beni Arnold mijn jongere zusje was en Roy Arnold mijn oudere broer.

Nadat Beni was vermoord door leden van een bende en mama me de waarheid had verteld over mijzelf, dwong ze mijn blanke moeder Megan Randolph ons te ontmoeten en smeekte haar toen me uit de wereld van het getto weg te halen. Ik dacht dat mama probeerde me bij mijn echte familie onder te brengen omdat ze zich zo ongerust maakte over drugs en de gewelddadigheid van de bendes, maar er was een andere reden, die ik pas veel later zou ontdekken. Mama ging dood aan kanker en ze wilde zeker weten dat ik in veiligheid was en de kansen zou krijgen die zij me nooit zou kunnen geven.

Mijn echte moeder sribbelde tegen. Ze wilde mama alleen meer geld geven. Ze zei dat dit het slechtst mogelijke moment was omdat haar man in aanmerking kwam voor een hoge politieke functie. Ten slotte, als een compromis om mijn ware identiteit toch geheim te kunnen houden, regelde mijn moeder dat ik bij mijn grootmoeder, Frances Hudson, die weduwe was, zou komen te wonen. Voor de rest

van de wereld zou het een gebaar van liefdadigheid zijn: een arm meisje in huis nemen dat veelbelovend was op academisch gebied. Rijke mensen hadden zoveel liefdadige doeleinden en organisaties op hun naam staan dat één meer, fictief of niet, geen probleem was.

In het begin dacht ik dat ik het niet lang zou maken in dat rijke, landelijke milieu in Virginia en op Dogwood, een particuliere school met voornamelijk rijke kinderen, maar niet omdat ik niet was opgewassen tegen de studie. Ik had weliswaar een armenschool bezocht, maar ik was altijd een goede leerlinge geweest en had veel gelezen. En ik maakte me geen zorgen dat ik slecht behandeld zou worden. Geen van die snobistische kinderen kon me iets maken met minachtende blikken of valse opmerkingen. Ik had ergere dingen meegemaakt.

Nee, wat me echt onrustig maakte was mijn grootmoeder. Ze was een strenge, oude vrouw die me graag de les las en tekeer ging tegen haar dokter, haar advocaten en accountants, en vooral tegen de jongste zus van mijn moeder, Victoria, die het management van het familiebedrijf had overgenomen. In die eerste dagen en weken stonden grootma Hudson en ik tegenover elkaar als twee bokkers. Ik durfde niet dat ze ook maar één enkele zinspeling, één enkele minachtende opmerking maakte over mijn leven met mama, Roy, Beni en zelfs mijn adoptievader Ken Arnold.

Hoewel we in het Project, een armenwijk van Washington D.C., hadden gewoond, had mama nooit de hoop voor ons opgegeven. Ze wilde dat ik zou studeren en iets zou bereiken. Ik was geen achterbuurtkind, geen ordinaire gettomeid, en grootma Hudson mocht me niet als zodanig afschilderen.

Ze beseftte het gauw genoeg en het duurde niet lang of we sloten een wapenstilstand, en na een tijdje begonnen we zelfs een warme genegenheid voor elkaar te voelen. Op een dag hoorde ik dat ze me zelfs in haar testament had opgenomen. Het maakte haar jongste dochter Victoria woedend – die hoorde de waarheid over mij pas toen mijn schooljaar op Dogwood bijna was afgelopen. Ze wilde mijn moeder chanteren en haar dwingen mee te werken om mij uit het testament te krijgen.

Ik vermoedde dat dit de ware reden was waarom ik de kans kreeg naar een vooraanstaande toneelschool in Londen te gaan. Het was gewoon een manier om me kwijt te raken, een soort compromis.

Maar grootma Hudson hield vol dat dat niet waar was.

‘Dacht je heus dat ik me ooit door mijn dochter een belangrijke beslissing zou laten voorschrijven?’ brulde ze tegen me toen ik het waagde dat te opperen.

‘Nee,’ zei ik.

‘Juist. Zolang er nog een ademtocht in die oude longen over is, zal haar dat niet lukken, dus heb geen medelijden met jezelf of met mij,’ waarschuwde ze. ‘Mensen die medelijden accepteren hebben de handdoek in de ring gegooid. Ik wil dat op mijn grafsteen geschreven staat dat hier een vrouw ligt die nooit medelijden heeft geaccepteerd. Begrepen?’

‘Ja,’ zei ik, en lachte naar haar. Ze mompelde iets en deed verbolgen, maar bleef glimlachen onder dat masker van verontwaardiging, een glimlach die alleen ik kon zien.

Het schooljaar was voorbij en ik zou over enkele dagen al naar Engeland vertrekken. Mama was gestorven. Ken zat in de gevangenis, waar hij thuishoorde. Roy was in het leger, en die arme Beni was weg. Ik had niemand anders dan mijzelf, want mijn natuurlijke moeder was erin geslaagd het geheim van mijn afkomst te bewaren, en het leek of ze daar eeuwig mee door zou kunnen gaan alleen om de vrede te bewaren in haar eigen perfecte wereld. Haar excuus was altijd hetzelfde – dat ze haar man Grant, die probeerde in de politiek te gaan, moest beschermen.

Haar eigen kinderen, Brody en Alison, hadden geen idee dat ze mijn halfbroer en halfzus waren. Met Alison wilde ik trouwens toch liever niet verwant zijn, maar Brody was een beetje ál te attent geworden en mijn moeder maakte zich ongerust dat hij romantische gevoelens voor me zou gaan koesteren. Brody was een footballster en had voorrang bij plaatsing op een universiteit. Ook mijn grootmoeder maakte zich bezorgd dat hij me te aardig begon te vinden.

Ik vermoedde dat dit een van de redenen was waarom ze me zo graag naar Londen wilde hebben. Ze maakte plannen om me op de reis erheen te vergezellen, maar haar dokter, die er, met mijn hulp, in geslaagd was haar zover te krijgen een pacemaker bij haar aan te brengen, raadde het haar dringend af. De pacemaker was nog niet helemaal perfect. Natuurlijk kreeg grootma Hudson een woedeaanval en zwoer ze het advies van haar dokter te zullen negeren. Ik moest

voet bij stuk houden en zeggen dat ik niet zou gaan als zij meeinging.

‘Ik wil niet verantwoordelijk zijn voor wat er met u zou kunnen gebeuren,’ zei ik vastberaden. Ze kon nog zo razen en tieren en met haar handen zwaaien, ik week geen duimbreed.

‘Dat is onzin.’ Ze liep in de kamer te ijsberen, wild gesticulerend. ‘Tegen wie denk je wel dat je het hebt?’

‘Ik hoopte tegen een verstandige volwassene,’ antwoordde ik. Haar lippen bewogen even zonder dat er een geluid uit haar mond kwam.

‘Je weet dat je een irritante jongedame bent, hè?’ kon ze eindelijk uitbrengen.

‘Ik vraag me af van wie ik dat geërfd heb,’ zei ik.

‘Niet van je moeder, dat is zeker,’ zei ze. ‘Zodra er een crisis dreigt, holt ze de deur uit om een nieuwe jurk te kopen.’

Ze plofte neer in de grote stoel in haar slaapkamer en leunde achterover met haar armen op de gecapitonneerde leuning.

‘Ik waarschuw je. Mijn zus Leonora, die erin heeft toegestemd dat je bij haar komt wonen, lijkt in niets op mij.’

‘Dat is een opluchting.’

‘Wees niet zo onhebbelijk,’ snauwde ze. Ze haalde diep adem, keek uit het raam en draaide zich toen weer naar mij om. ‘Ze is heel conventioneel. Zij en haar man Richard zijn door en door Engels. Hun leven is gevuld met gedragscodes waarbij vergeleken mijn leefregels chaotisch zijn. Bovendien zul je daar wonen als een van haar bedienden en allerlei karweitjes moeten verrichten. Misschien ben je daar in je eentje niet tegen opgewassen. Ze zullen je er elke dag aan herinneren hoe gelukkig je bent dat je hen mag bedienen.’

Ik antwoordde: ‘Gelukkig. Ik vraag me elke dag af wat ik heb gedaan om zoveel geluk te verdienen.’

‘Je bent een brutaal nest. Nou ja,’ zei ze met een zucht, ‘ze kunnen niet verwachten dat ik je al die koppige trekjes heb afgeleerd in de korte tijd dat je bij me hebt gewoond. Er is een grens aan wat iemand kan bereiken, zelfs voor iemand als ik.’

‘Nee toch, grootma, geeft u toe dat u beperkingen hebt?’

‘Wil je me soms een hartaanval bezorgen? Ben je daarom zo brutaal?’

Ik glimlachte.

Ze draaide zich om teneinde haar eigen glimlach achter haar hand te verbergen en schudde toen haar hoofd.

‘Ik kan me gewoon niet voorstellen dat jij bij Leonora gaat wonen. Het was een slecht idee.’

‘Ik weet zeker dat het niks is vergeleken bij de omstandigheden waaronder ik leefde in Washington D.C., grootma. Worden er mensen voor haar huis op straat doodgeschoten? Liggen er drugsverslaafden in de portieken en staan er bendeleden op de hoek die me willen terroriseren?’

‘Ze heeft haar eigen horden waar je overheen zult moeten springen,’ antwoordde ze. ‘Ze verkeert in de waan dat ze tot de Engelse aristocratie behoort. Goed, je zult het zelf wel zien.’ Ze zuchtte diep. ‘Je zult trouwens toch het grootste deel van de tijd op school zijn, denk ik. Als dat monster van een dokter me vrijlaat, kom ik naar je toe en zal ik ervoor zorgen dat je niet wordt uitgebuit.’

‘Ik denk dat ik daar zelf wel voor kan zorgen,’ zei ik.

‘Niet zo arrogant, Rain. Dat is onbehoorlijk en leidt alleen maar tot moeilijkheden.’

‘Ik ben niet arrogant. Ik ben... zelfverzekerd,’ zei ik. ‘Denkt u heus dat het gemakkelijk voor me is om naar een ander land te gaan?’ vroeg ik.

Ze lachte.

‘Daar zit iets in. Oké, laten we daar niet over zeuren. Geef me mijn pillen alsjeblieft,’ zei ze, met een gebaar naar haar nachtkastje. Ik pakte een van haar tabletten en gaf het haar met een glas water. ‘Je moeder beweert dat ze morgen komt om afscheid te nemen. Verwacht niet te veel, ik weet zeker dat ze wel een excuus zal hebben, bijvoorbeeld dat ze met Grant naar een of andere politieke bijeenkomst moet.’

‘Wat mijn moeder betreft,’ zei ik, ‘ben ik gewend geraakt aan te-leurstellingen.’

Ze knikte triest.

‘Maar,’ zei ze met een plotselinge glimlach, ‘ik weet zeker dat Victoria je maar al te graag wil helpen je koffers in de auto te laden en je uit te zwaaien.’

‘Ik weet het.’

Haar glimlach verflauwde en verdween toen.

‘Misschien ben jij wel degene die geluk heeft. Ik moet hier blijven met mijn kinderen en kleinkinderen, al zullen ze me niet vaak opzoeken. Ik denk niet dat ik veel van Brody zal zien als jij er niet bent,’ voegde ze er met een achterdochtige blik aan toe.

‘Hij heeft me niet gebeld of geschreven, als u dat soms bedoelt, grootma.’

‘Mooi,’ zei ze. Ze schudde haar hoofd. ‘Je moeder zal vandaag of morgen de waarheid toch onder ogen moeten zien.’

‘Waarom?’ vroeg ik nuchter.

Ik wilde dat ze zou zeggen dat het de enige juiste beslissing was, ondanks het risico en de gevolgen. Bloed kruipt immers altijd waar het niet gaan kan.

Toen ik mijn natuurlijke moeder voor het eerst ontmoette, had ik gehoopt dat er een hechte band tussen ons zou ontstaan. Ik had me verheugd op een moeder-dochterrelatie. Maar ze was nog steeds een vreemde voor me en het leek onwaarschijnlijk dat het ooit zou veranderen.

‘Ik ga even een dutje doen,’ zei grootma, in plaats van de discussie voort te zetten.

Ik pakte een deken en legde die over haar benen en ze deed haar ogen dicht. Ik vond het vreselijk om haar zo zwak en vermoeid te zien. Door een vreemde wending van het lot was ze mijn enige echte familie geworden. Zes maanden geleden zou ze me zelfs niet op straat gezién hebben en ik haar evenmin. We waren de speelbal van het lot, dacht ik, toen ik grootma Hudsons kamer verliet.

Toen ik door het huis liep, hoorde ik het gefluister in de hoeken luider worden. Misschien kwam het van de geesten van grootma Hudsons voorouders, die zich afvroegen wat er van hun wereld terecht was gekomen nu iemand met mijn achtergrond daar woonde. Misschien kwamen de waarschuwingen die ik meende te horen daarvandaan. Een meisje met zwart bloed, een meisje met een Afrikaanse Amerikaan als vader, woonde hier als een echt kleinkind, kreeg van alles het beste en werd zelfs opgenomen in het testament van deze oude gedistingeerde familie. De geesten uit het verleden van deze familie zouden wel eens kunnen denken dat we het lot tartten met ons gedrag.

Ik verliet het huis en liep naar het meer. Twee grote kraaien za-

ten op een rots. Ze starden me behoedzaam en belangstellend aan. Ik vroeg me af of een andere soort dan de mens kleur ook belangrijk vond. Keken sommige vogels neer op de kraaien omdat ze zwart waren? Ze waren heel mooi, meer als glanzend ebbenhout dan zwart en hun ogen leken juwelen in de late middagzon. Roy had ook zulke mooie donkere ogen, dacht ik.

Ik vroeg me af hoe het hem zou vergaan in het leger. Hij was al overgeplaatst naar Duitsland en we hadden het erover gehad dat hij me in Engeland zou komen opzoeken. Roy, dacht ik, moest zich ook een wees voelen, want hij was nooit erg intiem geweest met zijn vader en nu zijn vader in de gevangenis zat en zijn moeder niet meer leefde, had hij alleen nog het leger. Ik had in ieder geval grootma Hudson.

Het geluid van een autoclaxon deed de kraaien opvliegen. Ze vloegen over me heen, met tegelijk fladderende vleugels waardoor ze bijna één vogel leken. Hun snavels waren een beetje geopend zodat het leek of ze lachten toen ze over het meer zweefden naar de veilige duisternis van het bos.

‘Dag,’ fluisterde ik, en ik draaide me om naar Jake, grootma’s chauffeur. Hij had mijn vliegticket opgehaald en hield het omhoog als een winnend lot uit de loterij. Haastig liep ik naar hem toe.

‘Alles is geregeld,’ zei hij, en overhandigde me de envelop. ‘Overmorgen vertrek je. Engeland. Wauw! Je bent zeker erg opgewonden, hè?’

‘Meer zenuwachtig dan opgewonden, Jake.’

Hij knikte glimlachend. Jake was lang, slank, kalend en had borstelige wenkbrauwen. Ik hield van zijn zorgeloze karakter. Niets scheen hem te deren. Vlak voor het eind van het schooljaar had hij me meegenomen om me zijn paard te laten zien, een pasgeboren veulen. Hij had het naar mij genoemd.

Grootma Hudson bofte dat ze iemand had als Jake. Hij was al heel lang bij haar en ze kenden elkaar al voordat hij haar werknemer werd. Zijn vader was vroeger zelfs eigenaar geweest van het landgoed. In sommige opzichten leek hij meer familie dan personeel.

‘Je zult het er heel goed doen, Rain,’ zei hij. ‘Stuur me van tijd tot tijd eens wat Engelse toffees. Over de Engelsen gesproken, hoe gaat het met onze eigen koningin?’ vroeg hij, naar het huis starend.

‘Mevrouw Hudson dreigt nog steeds om mee te gaan, als je dat soms bedoelt.’

‘Kijk maar niet verbaasd op als ze in het vliegtuig zit,’ waarschuwde hij knikkend.

‘Als ze dat doet, spring ik eruit. Dat heb ik haar gezegd.’

Hij lachte en liep naar zijn auto.

‘Ik zal er zijn, vroeg en monter.’

‘Denk maar niet dat ik erg monter zal zijn!’ riep ik. Hij zwaaide, stapte in en reed weg.

Het leek vroeg donker te worden. Het grote huis doemde voor me op, de lichten brandden achter grootma Hudsons slaapkamerraam. Ik was er maar kort geweest, maar in ieder geval besepte ik wat het betekende om weer een thuis te hebben. Nu ging ik op weg naar een onzeker avontuur. Ik had succes gehad in het toneelstuk van school en mensen die verstand schenen te hebben van dat soort dingen dachten dat ik het misschien in me had om actrice te worden.

En waarom zou ik niet het talent hebben om te doen alsof? Dat had ik het grootste deel van mijn leven gedaan: net doen of we een veilig huiselijk leven hadden, een vader die om ons gaf, een toekomst voor mijzelf en mijn familie. Nu moest ik net doen of ik een wees was terwijl ik wist dat ik een moeder had die me nog steeds verloochende. Illusies waren een deel van me.

Het moest eenvoudig zijn om van het ene toneel op het andere te stappen.

Als ik zo moet leven en zo moet zijn, is het dan niet beter om een publiek te hebben dat voor me applaudisseert en hun toejuichingen in ontvangst te nemen?

De maan leek een spotlight dat op me werd gericht. De wereld om me heen was één groot theater.

Een golf van fluisteringen steeg op uit mijn denkbeeldige publiek en bereikte me in het donker achter het gordijn.

‘Wees niet bang,’ zei mama.

‘Neem je positie in, Rain,’ beval de regisseur.

‘Iedereen klaar?’

‘Mama... ik kan er niks aan doen. Ik ben bang,’ riep ik naar de duistere coulissen.

‘Het is te laat, kindje,’ fluisterde ze. ‘Het doek wordt opgehaald.’

Ik knikte. Het was te laat.

‘Het gaat beginnen,’ dacht ik en stapte naar voren, het toneel op, alsof ik verwachtte herboren te worden.

Een groot avontuur

Grootma Hudson zat met een ik-heb-het-je-wel-gezegd glimlach op haar gezicht aan de ontbijttafel toen ik terugkwam nadat ik mijn moeder aan de telefoon had gesproken.

‘En?’ vroeg ze toen ik zwijgend ging zitten. Ik wist dat ze wilde horen dat ze gelijk had gehad. Wraakgierig wilde ik haar laten wachten. Eigenlijk kwam mijn tegenzin om het te zeggen meer voort uit mijn eigen verdriet. Al trok ik nog zo’n onverschillig gezicht, toch was ik teleurgesteld.

‘Ze komt niet,’ zei ik met neergeslagen ogen. ‘Ze zegt dat ze bij de procureur-generaal gaan eten. Ik moet haar bellen als u het zou wagen om plannen te maken om met me mee naar Engeland te gaan.’

‘Alleen daarom al zou ik gaan,’ zei grootma Hudson als een nukkig klein meisje. ‘Heb je je koffers gepakt?’

‘Ja.’

Ze schoof een langwerpige witte envelop over de tafel naar me toe.

‘Wat is dat?’

‘Wat extra geld voor je uitgaven. Ik denk niet dat mijn zus alles voor je zal kopen wat je nodig hebt. Het is een bankcheque, dus vraag Leonora kort na je aankomst je naar haar bank te brengen en deponeer hem daar. Je weet natuurlijk dat het geld zal worden omgewisseld in Engelse ponden?’

‘Ja.’

‘Je moet weten wat de koers is, zodat je kunt berekenen wat alles kost. Je spreekt natuurlijk dezelfde taal,’ ging ze verder, ‘maar er zijn veel verschillen. Mijn zus is een anglofiel geworden. Ze praat met een Engels accent, al heb ik haar er kort geleden nog op betrapt dat ze meer als een Amerikaanse klonk. Je zult eraan moeten wen-

nen, maar dat hoort bij het avontuur.' Ze zweeg even, leunde achterover en zuchtte. 'Ik wou dat ik zo oud was als jij en op reis kon. Ik heb het gevoel dat ik aan deze stoel vastgeklonken zit en gevangen word gehouden door dat verraderlijke hart van me.'

'U hebt me vaak genoeg verteld dat u veel gereisd hebt en dat u het heerlijk vond om niet ergens naartoe te hoeven,' bracht ik haar in herinnering.

'Ja, we hebben heel wat afgereisd tot Everett ziek werd.' Ze zweeg, keek even peinzend voor zich uit en grijnsde toen naar me. 'Niemand heeft je gezegd dat je elk woord van me moet onthouden om het me later voor de voeten te gooien.'

Ik lachte en ze glimlachte hoofdschuddend terug. Toen werd ze weer serieus.

'Ik moet je een en ander vertellen over mijn zus Leonora en haar man Richard,' zei ze naar voren leunend. 'Je weet al dat hij advocaat is, en Leonora zal de eerste zijn om je te vertellen hoe belangrijk hij is. Ze wonen in een deftig deel van Londen, Holland Park. Ik ben er eigenlijk maar twee keer geweest, één keer op bezoek en één keer... voor een begrafenis.'

'Begrafenis?'

'Ze hebben hun enige kind verloren. Heather. Ze was zeven toen ze stierf.'

'Wat vreselijk. Hoe is ze gestorven?'

'Ze was geboren met een niet goed werkende hartklep en een operatie kon het probleem niet verhelpen. Op een ochtend ontdekten ze dat ze in haar slaap was gestorven. Het was heel verdrietig.'

'Wat hebt u uw zus over mij verteld?' vroeg ik.

'Hetzelfde wat alle anderen hebben verteld. Het is beter als we het zo laten. Mijn zus is niet zo ruimdenkend als ik. Voorlopig denkt ze dat je daar komt wonen en in het huishouden helpt omdat je naar de toneelschool gaat. Ze hebben een dienstmeisje, een kok, een butler en een chauffeur, dus ik denk dat er niet zo heel veel voor je te doen zal zijn. Ze zal beslist niet haar dienstmeisje wegsturen en die taak aan jou overdragen. Een staf personeel hebben is te veel een statussymbool voor Leonora.'

'Ik ben niet bang om hard te werken.'

'Dat weet ik.' Ze glimlachte weer en ging toen met een somber ge-

zicht verder. ‘Het is niet het werk dat moeilijk zal zijn. Maar ik zou je niet naar Engeland hebben gestuurd als ik niet dacht dat je het er goed zou afbrengen, Rain. MacWaine zal goed voor je zorgen, en ik hoop dat ik gauw zelf zal kunnen komen, ondanks mijn tirannieke arts.’

Ik knikte. Ik hoopte echt dat ze het zou doen.

Later op de dag, toen ik een brief aan Roy schreef, hoorde ik Victoria binnenkomen. Ik wist altijd dat het Victoria was. Haar hakken tikten bij het lopen als kleine hamertjes op de tegelvloer. Haar passen waren afgemeten, elke stap was overdreven hoorbaar. Je zou kunnen zeggen dat ze meer marcheerde dan liep; haar lange benen werden krachtig naar voren geplaatst en haar benige schouders draaiden heen en weer.

Ik kon haar stem door de gesloten deur van grootma Hudsons kamer heen horen.

‘Ik hoorde net over de kosten die jij betaalt van die belachelijke reis naar Engeland, moeder. En afgezien van alles laat je haar ook nog eerste klas reizen?’

‘Jij reist altijd eerste klas, Victoria,’ hoorde ik grootma Hudson zeggen.

‘Dat is wat anders. Ik ben je dochter. Ik leid het familiebedrijf. Ik hoor eerste klas te reizen. Dit... meisje is een schande voor de familie, iemand die je moet verstoppen en niet open en bloot aan de wereld tonen alsof we er allemaal zo trots op zijn dat mijn zus een onwettig kind had met een zwarte man. Papa zou zich omdraaien in zijn graf. Hij reisde niet eens eerste klas!’

‘Je vader heeft nooit weten te profiteren van zijn geld. Ik begrijp niet waarom je zo nodig geld moet verdienen als je er niet van geniet,’ zei grootma Hudson kalm.

‘Precies wat ik bedoel. Zij heeft het geld toch zeker niet verdiend?’

‘Wanneer zul je begrijpen dat het mijn zaak is wat ik met mijn geld doe, Victoria? We hebben deze discussie al zo vaak gehad. Als je zuinig wilt zijn, doe dat dan met je eigen geld en laat mij met rust.’

‘Ik heb ook gezien wat die school kost,’ ging Victoria verder, grootma Hudsons opmerking negerend. ‘Het is belachelijk om op basis van een schoolvoorstelling aan te nemen dat ze ook maar een greintje talent heeft. Conor MacWaine berooft ons. Waarschijnlijk vindt hij het leuk om te profiteren van domme Amerikanen.’

‘Wil je mij dom noemen?’

‘Het is niet erg slim om veertigduizend dollar te besteden aan... aan dat meisje om haar actrice te laten worden.’

‘Als je uitgesproken bent...’

‘Dat ben ik niet. Ik wil weten wanneer je je notaris belt over het testament, moeder.’

‘Ik heb je al gezegd dat ik het niet ongedaan zal maken. Als jij je eigen testament maakt, kun je haar erbuiten laten.’

‘Wát?’ Victoria’s lach klonk meer als een schril gekrijs. ‘Je denkt toch zeker niet dat ik haar ooit in mijn testament zal opnemen? O, wat heeft het voor zin. Het is verspilling van woorden.’

‘Eindelijk zeg je iets verstandigs.’

‘Ze moeten er niet allemaal vanuit gaan dat ik hierover eeuwig mijn mond zal houden, moeder. Vandaag of morgen...’

‘Doe je niets,’ snauwde grootma Hudson. ‘Als je zelfs maar dúrft te suggereren...’

‘Het is verkeerd en het is... ongezond om haar zo in de watten te leggen. Megan moet zich schamen voor wat ze de rest van ons heeft aangedaan.’

Het werd stil en een paar ogenblikken later kwam Victoria uit de kamer tevoorschijn, en liep stampvoetend het huis uit. Ik hoopte dat ze uit mijn leven was gemarcheerd. Ze was zo verbitterd, met haar voortdurend op elkaar geklemde tanden en haar samengetrokken wenkbrauwen als iemand die constant hoofdpijn heeft. Ze leek nergens plezier in te hebben. Ik dacht dat ze zichzelf niet eens aardig vond, laat staan mij. Ze zou in een huis zonder spiegels moeten wonen zodat ze niet naar zichzelf hoefde te kijken.

Toen ik grootma Hudson later op de dag zag, liet ik niet merken dat ik het gesprek tussen haar en Victoria had gehoord. Ik wist zeker dat ze wilde dat ik het even snel zou vergeten als zij blijkbaar deed. Ze ondervond zo weinig aardige dingen van haar kinderen en kleinkinderen. Het zette me aan het denken over de betekenis van rijk en arm.

Zoals beloofd stond Jake de volgende ochtend vroeg voor de deur. We waren nauwelijks klaar met het ontbijt toen hij kwam. Toen hij de eetkamer binnenstapte, realiseerde ik me dat ik Jake zelden, of eigenlijk nooit, in huis had gezien. Soms droeg hij boodschappen of pakjes naar binnen, maar meestal wachtte hij buiten bij de auto.

Vanmorgen zag hij er piekfijn uit. Zijn uniform was gestoomd en de klep van zijn pet glom in het licht van de kroonluchter.

‘Goedemorgen, dames,’ zei hij met een lichte buiging. ‘Ik kom de prinses en haar bagage halen voor haar reis naar de Oude Wereld.’

‘Stel je niet aan zo vroeg in de ochtend, Jake Marvin,’ vermaande grootma Hudson. Ze keek even naar mij en richtte zich toen kaarsrecht op in haar stoel. ‘Alles staat klaar in haar kamer.’

‘Dank u, dames,’ antwoordde hij glimlachend, draaide zich op zijn hielen om en liep weg om mijn koffers te halen.

‘Ik zal Jake missen,’ zei ik, terwijl ik hem lachend nakeek.

‘Ja, nou ja, als je in Londen bent zul je ongetwijfeld leren hoe een chauffeur zich hoort te gedragen. De bedienden van mijn zus zijn allemaal fatsoenlijk in uniform gestoken en zijn goed opgeleid. Mijn zwager controleert de gang van zaken in huis alsof het een Zwitserse klok is. Ze leiden hun leven volgens het tikken van die staande klok. De Engelsen en hun high tea...

‘Als ik eraan denk wat een mal klein meisje Leonora was voor ze naar die finishing school ging en daarna naar Engeland, verbaast het me steeds weer wat iemands ego kan bewerkstelligen,’ zei grootma Hudson.

‘Vindt u uw zus niet aardig?’

‘Of ik haar aardig vind? Natuurlijk niet. Ik hou van haar zoals ik van een zus hoor te houden, maar we kunnen absoluut niet met elkaar overweg. En nu ik erover nadenk lijkt je moeder meer op Leonora dan op mij. Er moet een gen overboord zijn gesprongen toen ik even niet keek.’

‘Weet u zeker dat uw zus me daar wel wil?’ vroeg ik. Ik bleef wantrouwend ten opzichte van ieders beweegredenen.

‘Leonora doet niets wat ze niet wil, al is ze me meer verschuldigd dan ze ooit kan terugbetalen. Het is niet mijn bedoeling haar onaangenaam af te schilderen. Ik twijfel er niet aan of je zult van je verblijf daar genieten en zij zal kunnen opscheppen dat ze zo liefdadig is, voor een Amerikaanse nog wel!’

We hoorden Jake mijn koffers de trap afdragen. Grootma keek naar haar klokje op de kast en toen naar mij.

‘Je moet je gereedmaken,’ zei ze zacht.

Mijn hart begon te bonken als een wiel met een lekke band. Ik

kon nog steeds niet geloven dat ik naar de luchthaven zou worden gebracht en over de oceaan zou vliegen. Grootma Hudson had voor mijn paspoort gezorgd. Alles was in orde. Er bleef niets anders over dan te vertrekken. Ik stond langzaam op.

‘Ik ben niet goed in afscheid nemen,’ zei ze, ‘maar ik breng je naar de auto.’

‘Ik had gehoopt dat u mee zou gaan naar de luchthaven,’ zei ik.

‘O, ik heb een hekel aan die rit. Bovendien moet je van het begin af aan leren op eigen benen te staan,’ voegde ze er vastberaden aan toe.

Ik slikte mijn ongerustheid weg en liep naar buiten. Ze kwam vlak achter me aan.

Jake stond bij de Rolls en hield glimlachend het achterportier voor me open. Aarzelend bleef ik op de trap staan, haalde diep adem en liep toen naar de auto. Grootma Hudson volgde me. Toen ik bij de auto stond, draaide ik me om en we keken elkaar aan. Ik had een hol gevoel in mijn borst. Als we elkaar eens nooit meer zouden zien? Ik had dit jaar al van te veel mensen afscheid genomen.

‘Zult u wat beter voor uzelf zorgen?’ vroeg ik haar.

‘Ik geloof niet dat ik veel keus heb met al die dokters die me de wet willen voorschrijven, hè?’

‘Nee,’ antwoordde ik.

‘Dan heb je je eigen vraag beantwoord. Hou op met je ongerust te maken over mij. Ik ben een oude vrouw. Denk jij nu maar aan jezelf en word iemand op wie we allemaal trots kunnen zijn, inclusief je moeder,’ ging ze verder.

Ik moest even glimlachen.

‘Dank u.’ Ik keek even naar Jake. De manier waarop hij naar ons keek, maakte dat ik me afvroeg of hij meer wist dan hij voorgaf. Ik deed een stap naar voren en omhelsde grootma Hudson. Ze verstijfde alsof ze het niet prettig vond, maar in haar ogen zag ik de zachte blik vol genegenheid die me al die maanden steeds meer tot haar had aangetrokken.

‘Ik was bang dat er niemand in mijn familie was met een gevoel voor fatsoen en het lef om te doen wat juist is. Stel me niet teleur,’ zei ze.

‘Dat zal ik niet doen.’ Ik kon de tranen in mijn ogen niet bedwingen.

‘Afscheid nemen is iets belachelijks,’ mompelde ze. Ze draaide zich om en liep terug naar het huis.

Jake gaf me een knipoog.

Ik stapte in de auto en hij deed het portier dicht. Grootma Hudson bleef bij de voordeur staan en keek achterom. Ik draaide het raam omlaag en we starden elkaar alleen maar aan. Ik stak mijn hand op toen Jake de motor startte. Ik zwaaide één keer. Ze zwaaide terug en we waren op weg. Ze keek ons na en liep toen naar binnen.

Wat was ze eenzaam, dacht ik, ondanks haar dappere houding en haar bluf. Zij hoorde naar de toneelschool te gaan, niet ik. Zij is een veel betere actrice. Haar beide dochters stelden haar teleur en ze beleefde weinig plezier aan haar kleinkinderen. Haar vriendinnen waren allemaal societydames die haar nodig hadden voor haar bijdragen aan de liefdadigheid. Haar huis was vol echo's, duistere herinneringen, somber gefluister en nog somberder muziek die door de ramen naar buiten dreven en opgevangen werden door de wind.

‘Maak je niet bezorgd over onze vorstin,’ zei Jake. Hij had me gadeslagen in de achteruitkijkspiegel. ‘Ik zal ervoor zorgen dat ze zich goed gedraagt en binnenkort naar je toe kan komen.’

‘Jij?’ Ik begon te lachen, maar de uitdrukking op Jakes gezicht zei me dat ik hem niet moest onderschatten. ‘Ik hoop het, Jake.’

Tijdens de rit naar de luchthaven vertelde Jake me verhalen over zijn eigen reizen en waarschuwde me voor dieven en oplichters.

‘Kijk goed uit tegen wie je praat en laat nooit je geld zien. Laat niemand ooit zien waar je het bij je draagt, Rain. Neem alleen wat geld mee voor wat eten en drinken en leesmateriaal en berg de rest veilig op, hoor je?’

‘Ja, Jake.’

‘Als je de tijd neemt en je door niemand laat overhaasten, maak je geen fouten. In een vreemde plaats is het altijd beter eerst te luisteren en dan pas te praten.’

‘Ik zal eraan denken, Jake.’

‘Ga rechtstreeks naar je gate en wacht met je handbagage naast je. Als je die één seconde in de steek laat, pikt een of andere boef die in. Op de luchthavens barst het van de parasieten die rondhangen op zoek naar iemand die eruitziet als een groentje zoals jij.’

‘Ik? Een groentje?’ Ik begon te lachen, maar Jake bleef serieus.

‘Die mensen zijn experts, Rain. Ze kennen het verschil tussen een ervaren reiziger en een onschuldig jong meisje,’ vermaande hij me streng.

‘Oké, Jake, ik zal goed opletten.’

‘Mooi zo.’

‘Jij had een stuk of tien dochters moeten hebben,’ merkte ik op.

Hij lachte, maar ik meende het. Hoe kwam het dat mensen die geen kinderen wilden, die te egoïstisch waren om goed voor ze te zorgen, ze kregen en mensen als Jake die edelmoedig en liefdevol waren alleen bleven?

Mama had altijd geleefd in de vaste overtuiging dat rechtvaardigheid en eerlijkheid uiteindelijk zouden zegevieren, dat er een goede en rechtvaardige macht was die voor ons zorgde. Misschien was die niet altijd zichtbaar, maar hij was er.

Arme mama. Zou ze nog steeds in de goede engelen hebben geloofd toen ze stierf of zou ze ten slotte teleurgesteld haar vertrouwen in het goede hebben verloren?

Pas toen de luchthaven in zicht kwam, drong het tot me door dat ik niet alleen nog nooit de oceaan had overgevlogen, maar dat ik zelfs nog nooit in een vliegtuig had gezeten! Ik vroeg me af of Jake dat wist.

‘Wat is het hier druk,’ merkte ik op, kijkend naar alle dubbel geparkeerde auto’s, mensen die heen en weer draafden, kruiers die karren met bagage voortduwden, shuttlebussen die om de auto’s heen reden, politieagenten die schreeuwden tegen bestuurders en andere auto’s wenkten door te rijden. Ik vond het één grote chaos. ‘Wat een gekkenhuis. Hoe weet iemand waar hij naartoe moet?’

‘Dit is toch niet je eerste vliegreis, hè?’ vroeg Jake.

‘Jawel.’

‘O, hemel,’ zei hij. ‘Oké, maak je niet ongerust. Je moet binnen je bagage inchecken en je pas en ticket laten zien. Ik mag hier niet parkeren, Rain, dus ben je op jezelf aangewezen vanaf het moment dat je uit de auto stapt. Ik kan de auto natuurlijk wel op het parkeerterrein zetten en samen met je wachten, als je wilt,’ bood hij aan.

‘Ik red het wel, Jake. Mevrouw Hudson zei dat ik van het begin af aan op eigen benen moest staan.’

‘Ja natuurlijk, omdat ze denkt dat iedereen met hetzelfde staal in zijn botten is geboren als zij,’ mompelde hij.

‘Victoria is dat wél,’ merkte ik op. Het leek me dat dat het beste was wat je van grootma Hudson kon erven.

‘Ja, dat is zo,’ zei Jake, die de auto in een open parkeerplaats

manoeuvreeerde. Toen stopte hij, en sprong uit de auto. Hij opende het portier en wenkte een kruier.

‘Ze gaat naar Londen,’ zei hij. Hij hielp mijn koffers op de bagagekar te laden en draaide zich toen naar me om. ‘Hij zal je naar de incheckbalie brengen, Rain. En daarna zal iedereen je behulpzaam zijn. Denk alleen aan wat ik je gezegd heb.’

‘Ja, Jake.’

‘De vorstin heeft in ieder geval in één opzicht gelijk,’ zei Jake. ‘Afscheid nemen is waardeloos.’

We lachten en ik omhelsde hem.

‘Vergeet niet me foto’s te sturen van Rain,’ zei ik, doelend op zijn veulen.

‘Ik zal het doen. Je kunt nu maar beter gaan, prinses.’ Hij knikte naar de terminal.

Ik liep weg.

‘Laat die Engelsen maar eens zien hoe goed je bent,’ riep hij me achterna.

‘Oké, Jake.’

Hij stak nog even zijn hand op en stapte toen in de Rolls.

‘Hierheen, dame,’ zei de kruier. Ik volgde hem maar keek nog een laatste keer achterom naar Jake en de auto. Ik zou hem meer missen dan ik voor mogelijk had gehouden. Hij had het kalme zelfvertrouwen van iemand die wist wat belangrijk was en zich op de achtergrond hield tot je het zou ontdekken.

Jake had gelijk gehad wat betreft de behulpzaamheid van de mensen. Ze vertelden me dat ik in de Vip-ruimte kon wachten omdat ik een eerste klas ticket had. Het was er heel comfortabel en de stewardessen waren vriendelijk en attent. Een van hen kwam me waarschuwen toen het tijd was om aan boord te gaan. Ik volgde een paar mensen naar de gate en stapte in het vliegtuig. De man naast me was een Engelse zakenman. Hij mompelde onverstaanbaar zijn naam en wijdde zijn aandacht toen weer aan zijn papieren. Na de maaltijd en de film viel hij in slaap. Ik geloof niet dat we meer dan tien woorden met elkaar wisselden en ten slotte dommelde ikzelf ook in.

Pas toen de gezagvoerder aankondigde dat we gingen landen, vroeg mijn Engelse zakenman waar ik naartoe ging in Londen. Ik vertelde hem over de Richard Burbage School of Drama. Hij trok

zijn wenkbrauwen op en knikte even, zijn enige reactie, en verdiepte zich toen weer in zijn papieren. Waren alle Engelsen zo gereserveerd? vroeg ik me af. Dan zou ik het grootste deel van de tijd tegen mezelf moeten praten.

Toen we waren geland en door de douane waren, zag ik een gezette man met een vierkante kaak en donkere kraalogen die een bord ophield met mijn naam in grote blokletters. Hij droeg een donkerblauw chauffeursuniform met gouden epauletten op zijn schouders, die even breed en dik waren als zijn nek. Hij zag eruit als een worstelaar in het uniform van een chauffeur. Hij had een nors gezicht – vooral zijn mond omdat zijn onderlip enigszins naar buiten krulde.

‘Ik ben Rain Arnold,’ zei ik toen ik voor hem stond.

Hij nam me van top tot teen op alsof hij wilde zien of hij me kon geloven of niet. Hij glimlachte niet, vertrok zijn gezicht zelfs niet, maar zijn ogen werden donker. Hij stak zijn hand uit alsof zijn arm een stalen kabel was en pakte mijn reistas.

‘Ik ben Boggs,’ zei hij ten slotte. ‘Mevrouw Endfield zit te wachten in de auto. Volg me naar de bagageband,’ beval hij.

‘Goed,’ zei ik, maar hij wachtte mijn antwoord niet af. Hij draaide zich met een ruk om en liep weg in de verwachting dat ik zijn snelle tempo bij zou houden. Hij liep met opgeheven hoofd, recht voor zich uit kijkend, en draaide zich geen moment om teneinde te zien of ik hem volgde.

Ik keek mijn ogen uit. Overal om me heen praatten mensen in vreemde talen. Ik zag Arabieren in hun nationale dracht, mensen uit Afrika met kleurige tulbanden om hun hoofd, mensen uit India, honderden Aziaten en zakenlieden van alle nationaliteiten die haastig doorliepen met hun aktetassen in de hand.

In mijn wildste fantasieën had ik niet kunnen dromen dat een meisje als ik, met mijn achtergrond, ooit zo’n kans zou krijgen. Misschien was ik werkelijk gevangen in de kabbelende beek van het lot, voortgestuwd door krachten die ik onmogelijk kon begrijpen. Mama, dacht ik, jouw ogen zouden ook uitpuilen als je dit alles zag en hoorde.

Toen we bij de bagageband kwamen, zette Boggs mijn handbagage neer en draaide zich eindelijk naar me om.

‘Wijs je stukken aan,’ beval hij.

‘Pardon?’

‘Je bagage. Hoeveel stuks?’

‘O, drie,’ antwoordde ik. ‘Daar is er één!’ riep ik, wijzend. Hij pakte de koffer en tilde hem met zoveel gemak op dat ik dacht dat iemand hem misschien had opengemaakt en de inhoud had gestolen.

Toen we ook de andere koffers hadden, nam hij ze onder zijn armen en in zijn handen en knikte naar mijn reistas.

‘Neem jij die,’ beval hij.

Weer moest ik bijna hardlopen om hem bij te houden. Hij ging me voor over het trottoir naar een oude maar goed onderhouden Rolls Royce. Voor hij de kofferbak openmaakte, deed hij het achterportier open en ik keek naar binnen.

Mijn oudtante Leonora zat in de hoek tegenover me. Ze had een veel smaller gezicht dan grootma Hudson, maar ik kon een gelijkenis ontdekken in haar ogen en neus. Haar donkerbruine haar was schuin over de linkerkant van haar voorhoofd gekamd. Elk haartje leek op zijn plaats geplakt. Ze droeg een grijs tweedpakje en mooie gouden oorbellen met kleine robijnen. Ik zag dat ze heel wat meer make-up gebruikte dan grootma Hudson, vooral veel meer rouge op haar wangen.

‘Welkom in Londen, kindlief,’ zei ze. ‘Stap gauw in en terwijl Boggs je bagage in de kofferbak doet, kun je me vertellen hoe mijn zus het maakt.’

‘Dank u,’ zei ik, en stapte in. Boggs sloot het portier en maakte de kofferbak open.

Zodra ik zat, stikte ik bijna in de wolken van haar doordringende zoete parfum. In het halfduister zag ik dat mijn tante kleine bruine vlekjes had op de rechterkant van haar kaak.

‘Ik moest u van mevrouw Hudson vertellen dat het haar erg spijt dat ze niet met mij mee kon komen. Haar dokters willen haar pace-maker nog wat langer controleren.’

‘Ze zal wel woedend zijn. Ik ken mijn zus Frances. Je moet nooit tegen haar zeggen dat ze ergens niet heen mag,’ zei Leonora. ‘Hoe was je reis?’

‘Heel goed.’

‘Eerste keer in het buitenland, hè?’ vroeg ze.

‘Ja, mevrouw.’

‘En ik wed dat je erg opgewonden bent over het feit dat je naar de toneelschool gaat. Wat een fantastische kans. Ik had nooit ge-

dacht dat mijn zus in staat was tot zoveel altruïsme. Ik weet dat ze aan allerlei liefdadigheid doet, maar zo laat in je leven iemands voogdes worden is een hele verantwoordelijkheid.'

Ze hield haar hoofd een beetje schuin om me aan te kijken.

'Ik vraag me af hoe ze aan die plotselinge moederlijke impuls komt? Dat is iets heel nieuws voor haar. Wat heb je gedaan om mijn zus te charmeren?' Er lag een vreemde achterdochtige klank in haar stem.

'Dat weet ik niet,' antwoordde ik. 'Mevrouw Hudson is erg vriendelijk en goedhartig. Zo simpel is het.'

'Werkelijk? Hoe interessant,' ging ze verder, me nog steeds met onderzoekende ogen aankijkend. 'Hoe gaat het met mijn nichtjes?'

'Goed, denk ik. Ik zie ze niet zo vaak,' voegde ik er snel en met bevende stem aan toe. Ik had niet verwacht dat ik zo gauw aan een kruisverhoor zou worden onderworpen.

'Heeft Victoria nog steeds geen romantische relatie?'

'Ik zou het niet weten, mevrouw.'

'Ze komt toch zeker vaak genoeg bij mijn zus?'

'Ja, maar niet zo erg vaak,' zei ik.

'Hmm.' Ze knikte langzaam en glimlachte toen. 'Je zult wel honger hebben. We kunnen onderweg stoppen zodat je iets warm kunt eten als je wilt. Ik weet een heel aardig Frans restaurant dat niet te ver weg is. Hou je van de Franse keuken?'

'Ik heb niet zo vaak Frans gegeten,' zei ik.

'O?'

'Ik heb ook niet zo'n erge honger,' ging ik verder. 'Ik heb in het vliegtuig gegeten.'

Ik wilde beleefd zijn en haar aankijken als ze sprak, maar ik wilde ook zo graag uit het raam kijken. Waar waren de plaatsen waarover ik mijn geschiedenisboeken had gelezen? De Tower of Londen, Big Ben, Parliament, de National Gallery?

'Gisteren,' zei ze, 'op de thee bij Lady Bishop, heb ik iedereen verteld dat ik een au pair kreeg uit Amerika. Meestal is het andersom,' scheidte ze op met een kort lachje.

'Sorry? Een au pair?'

'Een buitenlands meisje dat huishoudelijk werk doet voor kost en inwoning.'

'O.' Vreemd om jezelf als een buitenlands meisje te beschouwen, maar dat is precies wat ik hier ben, dacht ik.

‘Als we in Endfield Place zijn, zal Mary Margaret je je kamer wijzen, en daarna zul je mevrouw Chester, onze kokkin, leren kennen. Boggs zal je vertellen wat voor werk je moet doen. Mijn man heeft Boggs benoemd tot personeelsmanager.

‘Hoe vind je mijn nieuwe kapsel? Het is een rage in Parijs. Zie je dat deze kant net lijkt te zweven?’ Ze klopte even op de zijkant van haar haar.

‘Hoe oud ben je?’ vroeg ze voor ik iets kon zeggen.

‘Achttien,’ antwoordde ik, bij mezelf glimlachend om de manier waarop ze van het ene onderwerp op het andere sprong. Ze deed me denken aan een kolibrie die rond een bloem zoemde en dan haastig wegvloog naar een volgende. Ze was óf iemand die achtervolgd werd óf iemand die achtervolgde, dacht ik en ik vroeg me af of ik ooit zou ontdekken wat het was.

‘Achttien. Het lijkt net of het gisteren was,’ zei ze weemoedig. ‘O, ik hoop dat je niet rookt,’ ging ze waarschuwend verder. ‘Richard wil niet dat iemand een rokertje opsteekt in huis en hij kan het op een kilometer afstand ruiken, dus probeer het niet stiekem te doen.’

‘Rokertje?’

‘Ja.’

‘Ik begrijp het niet goed. Wat bedoelt u?’

‘O, in Amerika zeggen ze sigaret,’ zei ze lachend. ‘Ik vergeet altijd tegen wie ik spreek.’

‘Maar u bent toch nog Amerikaanse?’ vroeg ik.

‘Hemel, nee. Dat zou Richard nooit goedvinden.’ Ze staarde uit het raam en draaide zich toen weer naar me om. ‘Je boft. We krijgen een weekend zonder regen, als je de telly kunt geloven.’

‘De telly?’

‘De televisie natuurlijk. Richard zegt dat Amerikanen geen dag zonder de telly kunnen. Ik hoop niet dat je verslaafd bent aan een van die soaps?’

‘O. Televisie. Nee, mevrouw,’ zei ik.

‘Mooi. Kijk daar eens,’ zei ze wijzend naar een vrouw die een boodschappenkar vol blikjes en flessen voortduwde. ‘Ik weet niet wat er van dit land terecht moet komen. Ik zie steeds meer aluminiumdelvers op zoek naar recyclebare dingen om aan eten te komen. Afschuwelijk.’

‘Daklozen,’ zei ik starend naar de vrouw met de kar. ‘Die hebben we in Amerika ook.’

‘Richard gaat altijd verschrikkelijk tekeer over ze. Hij vindt dat de regering ze van de straat moet halen. Laatst ontmoette hij de P.M. en gaf hem lik op stuk.’

‘Bedoelt u de Prime Minister van Engeland?’

‘Natuurlijk, kindlief. En nu hou ik op met praten en moet jij me wat over jezelf vertellen. Doe maar net of je je levensgeschiedenis vertelt. Toe dan. Waar ben je geboren?’ vroeg ze terwijl ze haar armen op haar schoot liet rusten en met haar hoofd achteroverleunde alsof ik haar een sprookje ging vertellen.

Ik begon, beschreef mijn leven in Washington D.C. en hoe het was om daar op te groeien. Ze luisterde en leunde toen plotseling naar voren en tikte nadrukkelijk tegen de stoel van de chauffeur.

‘Neem de lange route, Boggs. Ik wil graag de Gardens zien.’

‘Uitstekend, mevrouw Endfield,’ mompelde hij en keerde snel.

‘Het leven is heel moeilijk voor de zwarten in Amerika, ik weet het,’ zei ze. ‘Frances heeft je zeker niet verteld dat onze betbetovergrootvader slaven hield, hè?’

Voor ik kon antwoorden riep ze: ‘Daar!’ en prikte met haar vinger langs mijn gezicht heen. ‘Kensington Gardens. Alles staat in bloei. Lady Billings en ik gaan volgende maand een picknick sponsoren voor de weeskinderen. O, ik geloof dat mijn zus zei dat jij nu ook een wees bent. Dat moet je allemaal vergeten, kindlief. Denk maar aan ons als je surrogaatfamilie tot... tot wanneer dan ook,’ zei ze lachend. ‘Iedereen vertelt me dat ik actrice had kunnen worden. Ik heb het talent ervoor. Boggs, kun je wat harder rijden? Ik heb lady Billings beloofd dat ik haar vanmiddag zou bellen.’

‘Uitstekend, mevrouw Endfield,’ zei hij kalm.

‘Wat zei je ook weer?’ Ze draaide zich weer naar me om. ‘Iets over je zusje Beni, geloof ik. Wat een vreemde naam, Beni. Afkorting van Beneatha? Ik heb een Beneatha gekend. Die afgrijselijke East Ender die met de schoorsteenveger meekwam. Boggs, herinner je je hen nog?’

‘Ja, mevrouw Endfield.’

‘Wat is er met ze gebeurd?’

‘Ik weet het niet, mevrouw Endfield.’

‘Nee, waarom zou je ook. Afgrijselijke mensen. Je kon het roet

in de poriën van hun gezicht zien.’ Ze rilde alsof ze het koud had. Toen keek ze weer naar mij en schudde haar hoofd. ‘Ik snap niet dat je geen honger hebt. De maaltijden die je in het vliegtuig geserveerd krijgt, zijn vreselijk. Maar goed, mevrouw Chester zal wel iets te eten voor je hebben, al is het maar thee met een paar biscuitjes. We zijn bijna thuis. Endfield Place,’ zei ze zo trots alsof het Tara was uit *Gejaagd door de Wind*.

Het duizelde me. Een tijdje geleden had ze me wat gevraagd, maar ik was vergeten wat. Ik begon me in alle ernst af te vragen hoe het mogelijk was dat grootma Hudson en Leonora zussen waren.

‘Dit is Holland Park,’ zei ze, ‘een van de mooiste wijken in Londen. Ik heb plotseling een enorm droge keel. Ik ga zelf ook thee drinken als we thuis zijn. Gelukkig maken we die rit naar de luchthaven niet al te vaak, hè, Boggs?’

‘Inderdaad, mevrouw Endfield,’ zei hij. Hij was net een standbeeld – tijdens de hele rit had hij niet één keer zijn hoofd omgedraaid.

‘In ieder geval, welkom in Londen, kindlief,’ zei ze, toen we over een bekeide oprijlaan reden naar een heel groot stenen huis.

Toen we over de cirkelvormige weg naar de voordeur reden, zag ik iets wat op een pittoreske kleine bungalow leek achter het huis. Keurig gesnoeide heggen omzoomden de voorkant ervan met een smal pad ertussen. Het leek of er verse bloemen waren geplant langs het pad. De bungalow was anders, glanzend alsof hij nieuw was. Het was een houten gebouw met Wedgwood blauwe bedekking en aantrekkelijke witte luiken. Ik vond dat het meer op een poppenhuis leek.

‘Wat een leuke bungalow,’ merkte ik op. ‘Wie woont daar?’

Mijn oudtante Leonora draaide zich langzaam naar me om. Haar gezicht was veranderd, verhard, zodat haar ware leeftijd achter de make-up tevoorschijn kwam en de lijnen in haar voorhoofd en de plooiën bij haar mondhoeken dieper werden.

‘Daar woont niemand,’ zei ze. ‘En niemand mag daar ooit komen.’ Haar stem klonk diep, bijna dreigend.

Toen lachte ze. Ze was kennelijk een vrouw die in een oogwenk van de ene emotie in de andere kon vallen.

‘Welkom in Endfield Place. Welkom in je nieuwe thuis.’

Ik staaarde naar het majestueuze huis en het mooie park eromheen. Thuis, dacht ik, wanneer zal dat woord ooit weer een echte betekenis voor me hebben?

Eveneens van Virginia Andrews@:

De Dollanganger-serie: Bloemen op zolder, Bloemen in de wind, Als er doornen zijn, Het zaad van gisteren, Schaduwen in de tuin

De 'losse' titel: M'n lieve Audrina

De Casteel-serie: Hemel zonder engelen, De duistere engel, De gevallen engel, Een engel voor het paradijs, De droom van een engel

De Dawn-serie: Het geheim, Mysteries van de morgen, Het kind van de schemering, Gefluister in de nacht, Zwart is de nacht

De Ruby-serie: Ruby, Parel in de mist, Alles wat schittert, Verborgen juweel, Het gouden web

De Melody-serie: Melody, Lied van verlangen, Onvoltooide symfonie, Middernachtmuziek, Verstilde stemmen

De Weeskinderen-serie: Butterfly, Crystal, Brooke, Raven, Vlucht uit het weeshuis

De Wilde bloemen-serie: Misty, Star, Jade, Cat, Het geheim van de wilde bloemen

De Stralende sterren-serie: Cinnamon, Ice, Rose, Honey, Vallende sterren

De Willow-serie: *De inleiding:* Duister zaad, Willow, Verdorven woud, Verwongen wortels, Diep in het woud, Verborgen blad

De Gebroken vleugels-serie: Gebroken vleugels, Vlucht in de nacht

De Celeste-serie: Celeste, Zwarte kat, Kind van de duisternis

De Schaduw-serie: April, Meisje in de schaduw

De Lente-serie: Vertrapte bloem, Verwaaide bladeren

De Geheimen-serie: Geheimen op zolder, Geheimen in het duister

De Delia-serie: Delia's vlucht, Delia's geluk, Delia's gave

De Heavenstone-serie: De geheimen van Heavenstone, Gefluister in de nacht

De 'losse' titel: Dochter van de duisternis

De Sasha-serie: Wervelstorm

Sinds de dood van Virginia Andrews werkt haar familie met een zorgvuldig uitgekozen auteur aan de voltooiing van haar nagelaten verhalen en ideeën en aan het schrijven van nieuwe romans, waartoe ook deze behoort, die zijn geïnspireerd op haar vertelkunst.

Alle namen, personen, plaatsen en gebeurtenissen in dit boek zijn bedacht door de auteur. Elke gelijkenis met feitelijke gebeurtenissen of bestaande personen, nog in leven of overleden, berust op puur toeval.

Derde druk, tweede in deze uitvoering, mei 2012

Oorspronkelijke titel: *Lightning Strikes*

Original English language edition © 2000 by The Vanda General Partnership

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with the original publisher, Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc., New York

V.C. ANDREWS and VIRGINIA ANDREWS are registered trademarks of The Vanda General Partnership

Copyright © 2001, 2004, 2012 voor deze uitgave:

Uitgeverij De Fontein (voorheen Uitgeverij De Kern), Utrecht

Vertaling: Parma van Loon

Omslagontwerp: Hans Gordijn

Omslagillustratie: Larry Rostant, by arrangement with Artist Partners Ltd

Zetwerk: Scriptura, Westbroek

ISBN 978 90 261 5906 0

ISBN e-book 978 90 261 5756 1

NUR 335

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.virginia-andrews.nl

www.uitgeverijdefontein.nl